

บทที่ ๓ วันสังหาร

ตอนที่ ๗

ชีวิตที่โหยหา

เอกสารมากมาย วางกองซ้อนกัน เต็มโต๊ะทำงาน ของผู้ว่านคร ยศกร วิมลมาศ รูปถ่ายคู่ของเขากับจันทน์ ในกรอบโลหะสีอำพันหม่น วางอยู่บนโต๊ะทำงานอีกด้านหนึ่ง ยศกร เดินเข้ามา นั่งบนเก้าอี้ด้วยความเหนื่อยอ่อนล้า สายตาเหม่อลอย เหมือนคนสิ้นหวัง เขามองดูกองเอกสาร แล้วเขามันลงมาลงนามได้สองสามเล่ม เขารู้สึกว่า รูปถ่ายบนโต๊ะ มันรบกวนสมาธิอยู่ตลอดเวลา แต่เขาก็ขาดมันไม่ได้ และไม่อาจปฏิเสธได้ว่า แก่นแท้ของหัวใจ เขากลับเป็นฝ่ายโหยหาอดีต อดีตของความผิดพลาด ที่ไม่อาจอภัยให้ ชื่อนี้เขารู้ดี มันสร้างความปวดร้าวให้แก่เขาไม่น้อย สิ่งเหล่านี้กลายเป็นพิษร้าย บั่นทอนสุขภาพ ทั้งทางกายและจิตใจ มันสะสมทับถมเขา จนकुแก่เกินวัย ผมเริ่มเป็นสีเทา ขอบตาดำคล้ำ แต่เขากลับไม่ใส่ใจกับสังขารที่ร่วงโรย ยศกร ทำงานหนัก เพื่อกลบเกลื่อนอดีต ที่เขาไม่อาจแก้ไขได้ ภารกิจและหน้าที่ในฐานะผู้ว่านคร มันทับทิวขึ้น ตารางนัดหมาย การประชุม การติดตามงาน ในพื้นที่

โครงการต่างๆ ยศกร สามารถเปลี่ยนแปลง และ
ลดภาระมันได้ แต่เขาไม่ทำ

ยศกร เริ่มแสดงอาการเจ็บป่วยให้เห็น รู้สึก
หายใจซัดๆ และเจ็บที่หน้าอก จนลุกเดินลำบาก
เขาสั่งให้นายชิต ไปรับแพทย์ประจำตัว ให้มาดู
อาการที่บ้าน นายชิตหายไปไม่นาน นายแพทย์
ใหญ่ ก็มาถึง และรีบตรวจอาการพื้นฐาน และ
อาการอื่นๆ

“ผมยังไหวอยู่น่า หมอ”

“แต่ ท่านต้องลดงานลงบ้างนะครับ”

“อะไรกัน ผมยังหนุ่มแน่น มันก็แค่-”

“-แต่ถ้าร่างกายอ่อนแอ” หมอ พุดแย้ง “ยากี่
ไม่สามารถเพิ่มภูมิต้านทานโรค ได้หรอกครับ และ
ตอนนี้ ปอดของท่านไม่ค่อยดี ยาที่ผมให้ จะช่วย
ให้อาการดีขึ้น ถ้าท่านพักผ่อนเพียงพอ ... หากมี
อาการไม่ดียังไง ก็โทรถึงผมได้ตลอดเวลาครับ”

นายชิต ตามไปส่งหมอ ขณะที่ แม่นวด กับ
แม่ปราง เข้ามาเก็บภาชนะข้าวของ และทำความสะอาด
สะอาด แม่ปราง สบตากับแม่นวด เมื่อได้ยินเสียง
ย่าเห่าก็ออกๆ เข้ามาในห้อง เมฆาวรรณ เพิ่งกลับ
จากซื้อเสื้อผ้าและแต่งหน้าทำผม แม่ปราง ไม่

แน่ใจว่า คุณผู้หญิงบ้านนี้ เดินเข้าเพื่ออวดเรือน
ร้างของตัวเอง หรือ เข้ามาดูอาการ ของสามีกัน
แน่

“คุณพี่ขา ... นี่ชุดใหม่ของวรรณ สวยไหมคะ
เป็นแฟชั่นใหม่จากฝรั่งเศส ราคาที่ถูกลง แค่ห้า
หมื่นเองค่า”

“นี่วรรณ ค่าใช้จ่ายสำหรับตัวเธอคนเดียว ก็
เกือบครึ่งหนึ่งของรายจ่ายทั้งบ้านแล้ว อะไรที่ไม่
จำเป็นก็ลดลงบ้างเถอะ”

“โถ! คุณพี่” เมฆาวรรณ ทำเสียงออดอ้อน
ขณะนั่งลงบนโซฟา โกลัเตียงพักผ่อนของสามี
“ทรัพย์สินสมบัติตั้งมากมาย คุณพี่จะเก็บไว้ให้ใคร
นอกจากวรรณกับลูก แล้ววรรณเบิกมาใช้นิดๆ
หน่อยๆ จะเป็นไรไป”

“คุณผู้ชายป่วยจะแย่ แต่ตัวเอง กลับเอาแต่
แต่งตัว” แม่ปราง อดหมั่นได้ไม่ได้ บ่นกระซิบใส่
แม่นวล

“แม่ปราง” นวล ส่งสายตา กระซิบเบาๆ
“อย่าเอ็ดไป ประเดี๋ยวก็เป็นเรื่องหรอก”

และอาจจะเป็นเรื่องขึ้นมาก็ได้ ถ้าไม่มีจุดหักเห เข้ามาสอด เพื่อเบี่ยงเบน ความสนใจ ของ เมฆาวรรณ

“คุณแม่ซา”

เด็กหญิงน่ารัก วิ่งเข้ามาในห้อง แต่ดูเหมือนว่า เมฆาวรรณ จะให้ความสนใจกับเสียงเรียกนั้น น้อยกว่าเรือนร่างของตัวเอง

“ไฉนจะ ไบเตย มาให้แม่กดหน้อยลูก”

เด็กหญิงไบเตย วัย ๗ ขวบ ผิวขาวเหมือนแม่ จมูกและคิ้วหน้า พิมพ์เดียวกับยศกรผู้เป็นพ่อ ยศกร มองดูลูกสาว ก็ยิ่งปวดร้าวใจหนักขึ้น เมื่อความเคียดแค้นในอดีต มันหายไปหมดแล้ว สังขวุฒิ ลูกชาย ที่เกิดกับ จันทน์ ถ้ายังอยู่ที่นี้ ก็คงโตไล่เลี่ยกันกับ ลูกไบเตย เขาแอบฝันในจินตนาการที่มันเป็นไปได้ เวลาเจ็ดปี มันช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน แต่เป็นเจ็ดปีของความดำมืด

“นี่แม่ปราง ไบเตย อาบน้ำกินข้าวรึยัง?”

เมฆาวรรณ ถาม แม่ปรางสายหัว ก้มหน้าเล็กน้อย

“ถ้ายัง ก็รีบไปทำสิ ฉันยิ่งเหนื่อยๆ อยู่นะ”

แม่ปราง เข้าไปจูงมือ ไบเตย แล้วพาออกไป
นวนล ก็ไปด้วย เพราะเหนื่อยหน่ายใจ กับนิสัยเขา
แต่ใจตัวเองของ นายผู้หญิง เมธาพรรณ ลูกขึ้น
ยืนถอนหายใจ เบื่อหน่ายกับสิ่งรอบข้าง แล้วเดิน
ออกจากห้องไป โดยลืมถามอาการป่วยของสามี
ไปเสียสนิท

อาการของ ยศกร ไม่ได้ดีขึ้นเลย หมอใหญ่ สั่ง
กำชับให้นอนพักรักษาตัวที่บ้าน และจัดส่ง
พยาบาลมาดูแลเป็นพิเศษ ส่วนเมธาพรรณ ก็เอา
แต่เที่ยวเตร่ บางครั้งเธอก็ทิ้งลูกไบเตย ให้อยู่กับ
แม่บ้านทั้งวัน ปล่อยให้ไบเตย ร้องหาแม่อยู่บ่อยๆ
... ยศกร รู้สึกว่าชีวิตของเขา มันตกลงดินดี ขณะที่
ลูกสาว ร่ำร้องหาแม่ แต่ผู้เป็นพ่อ กลับร่ำร้องหา
ลูกชาย อีกคนหนึ่ง ที่หายสาบสูญไปพร้อมกับแม่

“นี่ คุณอยู่ไหน? ผมเหนื่อย คุณจะไม่ให้อภัย
ผมเลยเหรอ กลับมาเถอะ พาลูกกลับมาหาผม
เถอะ” ยศกร ละเมอ ด้วยพิษไข้

อาการป่วยหนักของยศกร สร้างความ
สะเทือนใจ ให้แม่นวนลกับแม่ปรางไม่น้อย หลาย
ครั้ง พวกเธอ แอบร้องไห้ ทั้งคิดถึงคุณผู้หญิง
และไม่อยากให้คุณผู้ชายของพวกเขา เป็นอะไรไป
ในตอนนี้ แต่ความเจ็บป่วย ของยศกร กลับซ้ำเติม

ให้มีนรุณแรงขึ้นไปอีก เมื่อเมฆาพรรณ เดินเข้ามา
เยี่ยมสามี ได้ยินได้เห็น อาการแพ้ของยศกร เธอ
ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ไว้ได้ แสดงธาตุแท้
ออกมา

“จันทน์ บ้านหลังนี้เป็นของคุณและลูก คุณ
กลับมาเถอะ ผมรักคุณ ผมต้องการคุณ” ยศกร
ยังคงเพ้อไม่หยุด ขณะที่พยาบาล พยายามลดอุณหภูมิ
โดยใช้ โดยล์ผ้าชุบน้ำ เช็ดตามแขนและใบหน้า

“อ้อรักกันมากใช่ไหม” เมฆาพรรณ หลุด
คำพูดออกมา “ถ้าคุณไม่เห็นวรรณ มีความดี
อะไร ก็ไปตามมันมาสิ ไหนล่ะ ตามเจอรัยยัง?”

“คุณคะ ท่านแพ้ นะคะ” พยาบาล พยายาม
บอก แต่เมฆาพรรณ ยังปากไม่อยู่

“บ้านหลังนี้ วรรณและลูกยังอยู่ ใครจะไปจะ
มา ต้องขออนุญาตวรรณก่อน”

“คุณขา อย่าถือสาท่านเลยค่า ลึกประเดี๋ยว
ท่านก็ดีขึ้นแล้วค่า คุณก็เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้
อยู่แล้วนี่คะ” แม่นวล ปั่นใจพูด ทั้งๆ ที่ยังไม่หาย
เศร้า

“แกก็อีกคน ไม่ต้องสารแน” เมธาวรรณ ยังไม่หายบ้า “อีกหน่อยเถอะ พวกแกจะไม่มีที่ซุกหัวนอน”

พูดจบ เมธาวรรณ กระแทกฝ่าเท้า หอบเอาความบ้า ออกจากประตูห้องไป อากาศเพ้อของยศกร เบาลงและดูสงบขึ้น แต่ทุกคนยังไม่หายตกใจกับเหตุการณ์เมื่อครู่นี้ ทนายบุญยืน เข้ามาเยี่ยมอาการของ ยศกร เขาเดินสวนกับ เมธาวรรณ พยายามจะเอ่ยทักทาย แต่เขารีบเดินหลีกไปเสียก่อน

“มีอะไรกันหรือครับ” ทนาย หันไปถามพยาบาล “นั่นคุณเมธาวรรณ เหยอ-”

“เขอลาละวาท ไม่พอใจคุณผู้ชาย ตอนที่ท่านเพื่อนะคะ” พยาบาล รายงานเหตุการณ์ “แม่หวดกับ แม่ปราง ก็พลอยโดนไปด้วย”

“พอดีผมติดธุระกับลูกความ ที่ต่างประเทศ เลยมาพบท่านไม่ทันตามกำหนด” ทนาย บอกเหตุผลที่มาที่นี้ “คือก่อนหน้านี้สองสามวัน ท่านให้คุณมนู โทรไปแจ้งผมว่ามีธุระสำคัญ ให้ผมมาพบท่านด่วน ไม่คิดเลยว่า อาการของท่าน จะทรุด

หนักลงมากอย่างนี้ แล้วหมอบว่าอย่างไรบ้างครับ
คุณพยาบาล”

“หมอบอก ท่านมีอาการแทรกซ้อนหลายโรค
ท่านมีภูมิต้านทานไม่เพียงพอ หมอบเลยให้ดิฉันมา
ดูแลท่านเป็นพิเศษค่ะ นี่ก็แทบจะย้ายโรงพยาบาล
บ่อยๆ มากันเลยนะค่ะเนี่ย”

“เดี๋ยวมคงต้องรอให้ท่านฟื้นไข้ เสียก่อน”

ทนาย บอกกับพยาบาล

“คงมีเรื่องสำคัญมากใช่ไหมคะ คุณทนาย
ถึงกับต้องรอให้ท่านตื่น” แม่นวล ถาม “นวลเอง
ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า คงอีกนาน กว่าท่านจะตื่น
คุณทนายจะรอเสียเวลาเปล่านะคะ”

“ไม่เป็นไร ผมรอได้”

“มีเรื่องสำคัญ พอจะบอกพวกดิฉันได้ไหมคะ”

แม่ปรางถาม แต่ทนายบุญยืน กลับนิ่งเฉย ...
แม่ปรางกับแม่นวลสบตากัน เหมือนจะรู้ชะตา
กรรม ของบ้านหลังนี้ น้ำตาเริ่มซึมออกมา พวก
เธอรู้นิสัยใจคอของ คุณผู้หญิงคนนี้ดี ถ้าตื่นคุณ
ผู้ชายไปแล้ว พวกเธอต้องลำบากแน่ๆ และพวก
เธอก็คาดเดาไม่ถูก ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็น
อย่างไร ... คฤหาสน์หลังนี้ เธอเข้ามาอยู่พร้อมๆ

กับครอบครัวของคุณผู้ชาย มันเป็นมรดกตกทอด
ที่คุณผู้ชายได้รับตามพินัยกรรมเช่นกัน พวกเขา
อดเป็นห่วงไม่ได้ ถ้าบ้านและที่ดิน ตลอดจนทรัพย์
ทั้งหมด ตกเป็นของเมธาวรรณ แต่เพียงผู้เดียว
แต่จะทำอย่างไรได้ พวกเขาเป็นแค่บ่าวไพร่

ยศกร รู้สึกตัวว่า ความผิดพลาดของเขา
กำลังก่อตัว ชัดเจนขึ้นทุกวัน ค่าใช้จ่ายต่างๆ
เมธาวรรณ เป็นคนจัดการทุกอย่างตามใจชอบ
โดยไม่มีใครรู้ว่า เธอเอาไปทำอะไรบ้าง เขาเริ่ม
มองเห็น การล่มสลายของบ้านหลังนี้ ในขณะที่มี
สติดีอยู่ เขาต้องจัดการอะไรบางอย่างเสียแล้ว

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๘ พินัยกรรมวิเศษ
กลับไปที่ เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>